

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.714 van 4 maart 2013
in de zaak A. 201.507/X-14.756.**

In zake : de STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VAN HET
 VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Christian Lemache
 kantoor houdend te 3800 SINT-TRUIDEN
 Tongersesteenweg 60
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door :
1. de Vlaamse regering
2. de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid
beiden woonplaats kiezend bij
de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 augustus 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing nr. 000246 van 17 juni 2011 van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid waarbij de invordering van de opeisbare dwangsommen tijdelijk wordt opgeschort tot de definitieve vaststelling van het op 14 april 2011 voorlopig vastgesteld gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Toeristisch-recreatieve as Hoeveweg te Dilsen-Stokkem” of tot de in artikel 2.2.14, § 6 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bedoelde termijn is verstreken.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 februari 2013.

Wvd. kamervoorzitter Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Leen Vanbrabant, die loco advocaat Christian Lemache verschijnt voor de verzoekende partij, en adviseur Andy De Backer, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Bij arrest van 31 mei 2006 van het hof van beroep te Antwerpen worden Emiel Craeghs en Marianne Dirkx schuldig verklaard aan de hen ten laste

gelegde feiten, meer bepaald als eigenaar de voorzetting of instandhouding te hebben toegestaan of aanvaard van de “wederrechtelijke opbouw en verbouwing van een vervallen kasteelhoeve tot restaurant en hotel”, op een perceel gelegen te Dilsen-Stokkem (Lanklaar) met kadasternummer “310D9” van sectie B.

In datzelfde arrest beveelt het hof van beroep “beklaagden de plaats in de vorige staat te herstellen, hetgeen impliceert

- de complete afbraak, inclusief de (betonnen) vloerplaten, van de wederrechtelijk verbouwde kasteelhoeve tot restaurant en hotel,
- de complete afbraak, inclusief de (betonnen) vloerplaat, van de wederrechtelijk opgerichte 2 garages met een breedte van circa 12 m en een diepte van circa 4 m bedekt met een zadeldak in dakpannen,
- de afbraak van een tuinmuur met een lengte van circa 6,5 m en een hoogte van 2 m in metselwerk in het verlengde van hogervernoemde garages tot tegen de carport,
- de complete afbraak van de wederrechtelijk verbouwde tuinmuur aan de oostzijde met een lengte van circa 15 m en een hoogte van circa 2 m met een ijzeren hekken op de muur,
- het volledig tenietdoen van de wederrechtelijk doorgevoerde wijziging van het reliëf van de bodem door het volledig verwijderen van de verhardingen bestaande uit kasseien en klinkers en door het volledig dempen van de wederrechtelijk aangelegde siervijver en het verwijderen van de wederrechtelijk aangelegde siertuin,
- de volledige afbraak van een carport met een zadeldakbedekking in dakpannen en met een betonnen vloerverharding en met een afmeting van circa 4,5 m x 6 m en een nokhoogte van circa 3 m,
- de complete afbraak aan de oostzijde van een muur met een lengte van circa 25 m en een hoogte van circa 2 m en de complete sloping van een toegangspoort met 2 pilaren,
- de complete afbraak, aan de noordzijde, van een kippenhok met een afmeting van circa 3 m op 4 m.

binnen de termijn van drie jaar ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest”.

Het hof “(v)eroordeelt beide beklaagden, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, solidair tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van tweehonderd vijftig euro per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend”.

4. Bij arrest van 14 november 2006 verwerpt het Hof van Cassatie het cassatieberoep dat Emiel Craeghs en Marianne Dirkx instelden tegen het voormelde arrest van 31 mei 2006.

5. Op 30 januari 2007 wordt het arrest van 14 november 2006 van het Hof van Cassatie samen met het arrest van 31 mei 2006 van het hof van beroep te Antwerpen door de stedenbouwkundige inspecteur betekend aan Emiel Craeghs en Marianne Dirkx.

6. Op 26 januari 2010 geeft de stedenbouwkundige inspecteur aan Emiel Craeghs en Marianne Dirkx bevel tot betalen van de inmiddels verbeurde dwangsommen.

7. Op 19 februari 2010 wordt op verzoek van de stedenbouwkundige inspecteur uitvoerend roerend beslag gelegd op enkele roerende goederen van Emiel Craeghs en Marianne Dirkx voor een bedrag van 24.161,98 euro uit hoofde van verbeurde dwangsommen.

8. Bij beschikking van 14 oktober 2010 van de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren wordt het verzet van Emiel Craeghs en Marianne Dirkx tegen het uitvoerend roerend beslag verworpen. Het hoger beroep van Emiel Craeghs en Marianne Dirkx tegen deze beschikking is nog niet beslecht door het hof van beroep te Antwerpen.

9. Op 19 maart 2010 dagvaarden Emiel Craeghs en Marianne Dirkx de stedenbouwkundig inspecteur van het Vlaamse Gewest en het Vlaamse Gewest voor het hof van beroep te Antwerpen op grond van

artikel 1385quinquies Ger.W. teneinde “voor recht te zeggen dat (zij) zich in de tijdelijke onmogelijkheid bevinden om aan de hoofdveroordeling te voldoen en derhalve vanaf de start van het planningsproces voor het RUP op 8.01.2008 geen dwangsommen meer kunnen worden verbeurd en dat er slechts nieuwe dwangsommen zullen kunnen worden verbeurd vanaf de verwerping van de regularisatieaanvraag die onmiddellijk volgend op de inwerkingtreding van het RUP ‘Toeristisch-recreatieve as Hoeveweg te Dilsen-Sokkem’ moet worden ingediend, maar dat bij toekenning van de regularisatieaanvraag, het tijdstip van de opheffing wordt gelijkgesteld met het tijdstip van het arrest waarbij de dwangsom werd opgelegd”.

Emiel Craeghs en Marianne Dirkx voeren in de inleidende dagvaarding aan dat zij in de morele onmogelijkheid zijn om het bij voormeld arrest van 31 mei 2006 aan hun bevolen herstel uit te voeren omdat de gemeente Dilsen-Stokkem het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan uitvoert middels het opmaken van een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan dat “het behoud in de huidige toestand inclusief de functie (...) van het pand waarvan de afbraak bevolen werd” beoogt waarna “op grond van de bepalingen van het RUP een stedenbouwkundige regularisatievergunning probleemloos zal kunnen verleend worden”. Zij voegen daar nog aan toe dat de kasteelhoeve Litzberg op 14 september 2009 werd opgenomen in de Inventaris van het Bouwkundig Erfgoed.

Bij arrest van 23 juni 2010 verklaart het hof van beroep de vordering ongegrond en zegt het voor recht dat er geen aanleiding bestaat om de bij arrest van 31 mei 2006 opgelegde dwangsom op te heffen, de looptijd ervan op te schorten of de dwangsom te verminderen.

Het hof van beroep is van oordeel dat Emiel Craeghs en Marianne Dirkx door het planinitiatief van de gemeente niet in de onmogelijkheid zijn om aan het rechterlijk bevel bij voormeld arrest van 31 mei 2006 gevolg te geven en dat een inventarisatie als bouwkundig erfgoed hen niet kan verhinderen gevolg te geven aan het voormeld rechterlijk bevel.

10. Op 3 januari 2011 verzoeken Emiel Craeghs en Marianne Dirkx de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid (hierna : HRH) “de tijdelijke

opschorting van invordering, minstens de slechts gedeeltelijke invordering, van de bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 31.05.2006 (...) opgelegde dwangsommen te bevelen en dit vanaf de start van het planningsproces voor het RUP op 8.01.2008 tot uitspraak wordt gedaan in laatste administratieve aanleg over de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning tot regularisatie van kasteelhoeve Litzberg die binnen de 2 maanden volgend op de inwerkingtreding van het RUP ‘Toeristisch-recreatieve as Hoeveweg te Dilsen-Stokkem’ moet worden ingediend”.

Emiel Craeghs en Marianne Dirkx voeren aan dat zij “in de onmogelijkheid (verkeren) om de veroordeling tot herstel in de oorspronkelijke toestand uit te voeren” en er sprake is van overmacht vooreerst omdat de kasteelhoeve Litzberg op 14 september 2009 werd opgenomen in de Inventaris van het Bouwkundig Erfgoed en ook omdat “het Gemeentelijk Ruimtelijk Uitvoeringsplan in opmaak de regularisatie van de kasteelhoeve mogelijk zal maken”.

Er is sprake van overmacht omdat hun stedenbouwkundige vergunningsaanvraag voor het slopen van de kasteelhoeve werd geweigerd door het college van burgemeester en schepenen van de stad Dilsen-Stokkem bij besluit van 17 mei 2010 op grond van het ongunstig advies van het agentschap Ruimte en Erfgoed Limburg omdat het pand werd opgenomen in de Inventaris van het Bouwkundig Erfgoed.

De stad Dilsen-Stokkem doet volgens Emiel Craeghs en Marianne Dirkx “al het mogelijke om het behoud in de huidige toestand, inclusief de functie, van de kasteelhoeve te vrijwaren zodat in alle redelijkheid van (hen) niet kan verwacht worden dat zij mede gelet de moeite die de lokale overheid zich reeds getroost heeft, overgaan tot afbraak terwijl het planningsproces dat kan uitmonden in een regularisatie nog lopende is. De afbraak zou ook tot gevolg hebben dat het RUP en een regularisatie onmogelijk wordt”.

11. In een advies van 4 januari 2011 besluit de stedenbouwkundige inspecteur dat er “geen enkele reden (is) om in te gaan op het verzoek van betrokkenen” na volgende overwegingen:

- “• Verzoekers blijven aanhalen dat zij in de onmogelijkheid zijn om tot uitvoering van de hoofdveroordeling over te gaan. Nochtans heeft het Hof van Beroep te Antwerpen reeds op 23/06/2010 geoordeeld dat betrokkenen niet in de onmogelijkheid verkeerden om de herstelmaatregel uit te voeren (Zie bijlage).

De opmaak van ruimtelijke uitvoeringsplannen stond dit niet in de weg, noch de opname op de inventaris bouwkundig erfgoed.

- Verzoekers verwijzen nog steeds naar (...) het feit dat zij een sloopvergunning nodig hebben wegens opname op de inventaris om tot afbraak te kunnen overgaan.

Deze werd hen na aanvraag geweigerd. Betrokkenen verliezen uit het oog dat het Hof van Beroep te Antwerpen ook dit punt behandelde en oordeelde dat een bevel tot herstel voorgaat op het aanvragen van een sloopvergunning, zelfs al is het goed opgenomen op de inventaris. Daarenboven geldt een eventuele bescherming door inventarisatie enkel ten aanzien van de wijze waarop het goed omschreven wordt in de inventaris. Het veroordelend arrest is veel ruimer dan wat er in de inventaris opgenomen stond. Belangrijk is te weten dat het goed ondertussen, onder meer wegens het bestaan van een veroordelend arrest, uit de inventaris verwijderd werd! Veroordeelden kunnen zich hoe dan ook niet langer verschuilen achter de opname in de inventaris.

- Betrokkenen beweren dat de gemeente Dilsen-Stokkem het goed in het vergunningenregister opgenomen zou hebben in april 2010. Er is blijkbaar wel een beslissing van het schepencollege, maar het vergunningenregister maakt geenszins melding van het mogelijk vergund karakter van de kwestieuze constructies (zie bijlage). Daarenboven blijkt uit het besluit van het schepencollege dat er geenszins rekening gehouden wordt met de veroordeling tot afbraak, welke nochtans reeds 4 jaar eerder uitgesproken werd. Er wordt enkel verwezen naar een PV van 1999.
- Wat de opmaak van een RUP betreft, kan er verwezen worden naar de opmerkingen via schrijven van 29/07/2009 van onze administratie naar aanleiding van de kennisgevingsnota plan-MER (zie bijlage) en de opmerkingen op het ontwerp-MER van mei 2010 (zie bijlage). Dat de aanwezigheid van de constructies ter plaatse mogelijk getolereerd wordt/kan worden door andere instanties betekent niet (dat) er aan de herstelmaatregel voorbijgegaan kan worden. Daarboven is het niet zeker dat de toestand zoals deze zich heden op het terrein bevindt (en dus ook moet verdwijnen) volledig geregulariseerd wordt/of kan worden wanneer het RUP definitief geworden is. Aangezien de rechtspraak en rechtsleer vroeger reeds oordeelden dat een lopend planningsproces niet volstaat om de verbeuring van dwangsommen op te schorten en dit zelfs niet volstaat om het herstel niet uit te spreken, is er geen reden om de uitvoering van de herstelmaatregel niet na te streven en de daaruitvolgende dwangsommen niet in te vorderen.
- Betrokkenen hebben tot op heden niets concreets ondernomen om tot een effectieve uitvoering van het arrest te komen. Zij vroegen weliswaar een sloopvergunning aan (die geweigerd werd), maar

ondertussen is het geruime tijd duidelijk dat dergelijke vergunning niet nodig is in geval van het bestaan van een rechterlijk bevel (zie uitspraak Hof van Beroep Antwerpen) en dat het goed niet langer op de inventaris opgenomen is. Na de weigering werd er niets meer ondernomen, zelfs niet ten aanzien van de constructies die niet door de inventaris gedekt waren. Veroordeelden lijken evenmin de bedoeling te hebben gevolg te geven aan de uitspraak. Zij lieten reeds duidelijk in de media weten verscheidene initiatieven opgestart te hebben om fondsen te vergaren om de lopende dwangsommen te kunnen betalen (zie bijlage).

Een beslissing omtrent het verzoek van betrokkenen kan geenszins ingaan tegen de zaken die reeds (bij) in kracht van gewijsde getreden rechterlijke beslissingen werden uitgesproken. Voor zover betrokkenen deze zaken in het huidige verzoek opnieuw oprakelen (omgevingsanalyse, ...), dient hier verder geen rekening mee gehouden te worden”.

12. Met de bestreden beslissing van 17 juni 2011 besluit de HRH “dat de invordering van de opeisbare dwangsommen tijdelijk wordt opgeschort tot definitieve vaststelling van het op 14 april 2011 voorlopig vastgesteld gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Toeristisch-recreatieve as Hoeveweg te Dilsen-Stokkem’ of tot de in artikel 2.2.14. § 6 van de Vlaamse Code Ruimtelijke Ordening bedoelde termijn is verstreken”.

De HRH stelt onder meer vast dat de kasteelhoeve Litzberg niet meer opgenomen is in de Inventaris van het Bouwkundig Erfgoed en niet beschermd is als dorpsgezicht.

Alvorens de gegrondheid van het verzoek van Emiel Craeghs en Marianne Dirkx te beoordelen, stelt de HRH vooreerst vast dat laatstgenoemden “(i)n essentie (...) dezelfde argumentatie (voeren) als die naar aanleiding van hun verzoek (...) ex artikel 1385quinquies Ger.W. ingediend bij het hof van beroep van Antwerpen als dwangsomrechter”. De HRH overweegt vervolgens dat “(i)n de mate dat verzoekers ter adstructie van hun verzoek doen gelden dat zij omwille van de door hun aangevoerde reden van overmacht in de onmogelijkheid verkeren om het bevolen herstel uit te voeren (...) deze beoordeling de dwangsomrechter en niet de Hoge Raad toe(komt)” en besluit dan dat “(d)e Hoge Raad (...) ter zake niet bevoegd (is), zodat niet op grond van deze argumentatie kan worden besloten tot de tijdelijke opschorting van de invordering en/of de gedeeltelijke invordering van de opeisba(ar) geworden dwangsommen, nog

daargelaten de vraag of het verkrijgen van een sloopvergunning een noodzakelijke voorwaarde is om het bevolen herstel uit te voeren”.

Uit zijn onderzoek besluit de HRH vervolgens dat “(d)e bestaande constructies en gebouwen die het voorwerp vormen van de (hoofd)veroordeling bij het voornoemde arrest van 31 mei 2006, kunnen (...) worden geregulariseerd, mocht het voorlopig vastgestelde uitvoeringsplan definitief worden vastgesteld” waaruit hij dan afleidt dat er “grond (is) om tot de tijdelijke opschorting van de invordering van de opeisbare dwangsommen over te gaan, omdat blijkt dat verzoekers een vooruitzicht hebben om voor de inbreuken die het voorwerp vormen van de (hoofd)veroordeling bij het voornoemde arrest van 31 mei 2006 uit de onwettigheid te raken”. De HRH willigt op die grond het verzoek in tot tijdelijke opschorting van de invordering van de opeisbaar geworden dwangsommen. De HRH wijst dan het verzoek tot gedeeltelijke invordering van de opeisbaar geworden dwangsommen af.

IV. Aanduiding van de verwerende partij

13. De verzoekende partij duidt de HRH aan als verwerende partij.

14. De HRH is een bestuursorgaan zonder eigen rechtspersoonlijkheid. Hij is door de Vlaamse decreetgever belast met een eigen, autonome opdracht (artikelen 6.1.6 tot en met 6.1.40 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna : VCRO)). Als zodanig is de HRH het best geplaatst om de bestreden beslissing te verdedigen. De HRH zal toch, uit hoofde van de voormelde eigen autonome opdracht, in de eerste plaats verantwoordelijk zijn voor de correcte uitvoering van het arrest van de Raad van State, maar dit belet niet dat alleen het Vlaamse Gewest de juridische verantwoordelijkheid draagt voor de handelingen van zijn organen. In die optiek dient het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering en de HRH als verwerende partij aangewezen te worden.

V. Onderzoek van het beroep

15. De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat “(d)e HRH (...) in haar begeleidend schrijven uw Raad aan(duidt) als de bevoegde rechterlijke instantie”.

16. De verwerende partij betoogt dat de beslissing van de HRH in de zin van artikel 6.1.21 § 1, eerste lid VCRO “een ‘gratificatie (is) ten laste van de staatskas’, of een ‘liberaliteit’, zoals bedoeld in artikel 179 GW die kan worden en is toegekend krachtens een wet”. Waar voorheen de stedenbouwkundige inspecteur “zelf kon beslissen om dwangsommen die werden verbeurd niet in te vorderen” werd “deze beslissingsbevoegdheid door de decreetgever gedelegeerd aan een ander orgaan van het actief bestuur dat ressorteert onder het Vlaams Gewest, de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid”. “Er bestaat een administratieve praktijk (van de stedenbouwkundige inspecteur) om de dwangsommen verbeurd tussen de melding van de uitvoering van het bevolen herstel en de datum van het proces-verbaal van uitvoering niet in te vorderen” waarover de HRH “zelf geen evocatierecht (heeft) om te beslissen tot een dergelijke ‘gratificatie’ of ‘liberaliteit’”. “De bestreden beslissing moduleert in essentie de wijze waarop een (dwangsom)schuld wordt ingevorderd. Het werkelijke en rechtstreeks voorwerp van de bestreden beslissing betreft dan ook de invordering van een schuld en modaliteiten waaronder deze schuld wordt ingevorderd. De vordering van een schuld, betreft de uitoefening van een vorderingsrecht door het Vlaamse Gewest. Betwistingen omtrent de uitoefening van een vorderingsrecht, dat een subjectief recht is, komen overeenkomstig artikel 144 en 145 GW. exclusief toe aan de hoven en de rechtbanken” en “niet tot het objectief contentieux waarvan de Raad van State als bestuursrechter kennis neemt, voor zover een beslissing omtrent een ‘gratificatie’ of een ‘liberaliteit’ in de zin van artikel 179 GW. al als een contentieuze beslissing kan worden beschouwd”. Het feit dat de HRH bij de betekening van de bestreden beslissing zelf heeft aangegeven dat de Raad van State de bevoegde rechter is, doet daaraan geen afbreuk. De verwerende partij

besluit dat de Raad van State “geen rechtsmacht (heeft) c.q. niet bevoegd (is) om kennis te nemen” van het beroep.

17. De verzoekende partij repliceert dat zij “het oneens (is) met de visie van de verwerende partij”. Zij vraagt de verwerping van de exceptie.

Beoordeling

18. De aan de herstelmaatregel gekoppelde dwangsom zoals bedoeld in artikel 6.1.41 § 3 VCRO en de artikelen 1385bis tot en met 1385nonies van het Ger.W. is onafscheidbaar van de gerechtelijke procedure.

19. Te dezen heeft het hof van beroep van Antwerpen bij het definitief geworden arrest van 31 mei 2006 Emiel Craeghs en Marianne Dirkx bevolen de plaats in de vorige staat te herstellen binnen een uitvoeringstermijn van drie jaar en, gelet op de vordering van de verzoekende partij, onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging na het verstrijken van de uitvoeringstermijn op 14 november 2009.

20. Als gevolg van het niet uitvoeren door Emiel Craeghs en Marianne Dirkx van de rechterlijk bevolen herstelmaatregel werd vanaf de voormelde datum de rechterlijk opgelegde dwangsom verbeurd door toedoen van de verzoekende partij die het voormelde arrest en de opeenvolgende bevelen tot betaling heeft betekend aan de eerstgenoemden.

21. Krachtens artikel 1385quater Ger.W. komt de dwangsom, eenmaal verbeurd, ten volle toe aan de stedenbouwkundige inspecteur die de veroordeling heeft verkregen en kan deze de dwangsom ten uitvoer leggen krachtens het voormelde arrest van 31 mei 2006 waarbij zij is vastgesteld.

Krachtens artikel 6.1.56 VCRO wordt de door de verzoekende partij geïnde dwangsom toegewezen aan het Herstelfonds dat bestemd is voor alle uitgaven die voortvloeien uit de toepassing van de handhavingsmaatregelen in de VCRO.

22. Het verzoek van Emiel Craeghs en Marianne Dirkx tot opheffing van of (tijdelijke) opschorting van de looptijd van de (deels verbeurde) dwangsom op grond van artikel 1385quinquies Ger.W. werd door het hof van beroep, dwangsomrechter, bij arrest van 23 juni 2010 verworpen.

23. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift onder meer de schending aan van de kracht/het gezag van gewijsde van de voormelde arresten van het hof van beroep.

24. Het grondwettelijk principe van de scheiding der machten en het fundamentele beginsel van onze rechtsorde dat de rechterlijke beslissingen alleen kunnen worden gewijzigd door de aanwending van rechtsmiddelen (Grondwettelijk Hof, arrest nr. 5/2009, 15 januari 2009, arrest nr. 3/2011, 13 januari 2011) raken de openbare orde. Deze beginselen verzetten er zich tegen dat de uitvoerende macht, in casu de HRH, na het voormelde arrest van 23 juni 2010 en ondanks het verzet van de verzoekende partij de invordering door deze laatste van de opeisbare dwangsom tijdelijk opschort.

25. De bestreden beslissing belet de verzoekende partij ondanks haar verzet om de opeisbare dwangsom te innen. De bestreden beslissing kan in die omstandigheden niet bestempeld worden als een “gratificatie” of een “liberaliteit” van de verwerende partij.

26. Te dezen waren voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alle rechtsmiddelen voor de rechter van de rechterlijke orde uitgeput zodat de voornoemde beslissing verschijnt als een buiten de gerechtelijke procedure genomen besluit van een administratieve overheid, dat manifest in strijd is met de beginselen vermeld in randnummer 24.

27. Het annulatieberoep is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing nr. 000246 van 17 juni 2011 van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid waarbij de invordering van de opeisbare dwangsommen tijdelijk wordt opgeschort tot de definitieve vaststelling van het op 14 april 2011 voorlopig vastgesteld gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Toeristisch-recreatieve as Hoeveweg te Dilsen-Stokkem” of tot de in artikel 2.2.14, § 6 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bedoelde termijn is verstreken.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier maart 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Pierre Lefranc